

užito správně či nesprávně. Z téhož důvodu neměl nss příčiny zkoumati, jaký jest obsah práva majitele dědičné štolý podle § 286 hor. zák. Vycházejíc z předpokladu, že šlo o řízení vyvlastňovací, slušelo otázku útrat posuzovati podle normy dané o útratách řízení vyvlastňovacího. Tato norma jest obsažena v § 44 cit. zák. vyvlastňovacího z roku 1878. Podle ní nese zásadně útraty řízení podnik železniční. Jediná výjimka z této zásady týká se útrat vzešlých následkem neodůvodněného zakročení některé strany — o tu však nejde. Nař. rozhodnutím byly útraty uloženy v rozporu s cit. ustanovením zák. majiteli hor a nikoli podniku železničnímu. Bylo proto rozhodnutí to zrušiti dle § 7 zák. o ss

Č. 6302.

Řízení před nss. — Administrativní řízení. — Školství: * Stížnost k nss-u není nepřípustná podle § 18, odst. 1 zák. o ss jen proto, že jako žal. úřad uvádí referát min. škol. v Bratislavě, ač nař. rozhodnutí pochází od ministerstva škol. a bylo referátem v Bratislavě jen intimováno. — II. Uh. stát. osoby učitelské nemají právního nároku na trvalé ustanovení podle vl. nař. 226/23.

(Nález ze dne 9. února 1927 č. 2452.)

Prejudikatura: Boh. 5939/26 adm.

Věc: Gizela O. ve V. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o ustanovení ve státní službě školské.

Výrok: Stížnost se zamítá jednako nepřípustná, jednako bezdůvodná.

Důvody: St-lka byla býv. uh. vládou ustanovena učitelkou na stát. škole ludové ve V. Výměrem školdozorce župy šarišské z 22. února 1919 bylo st-lce sděleno, že následkem toho, že má poštovní úřad a že ve V. tolik učitelských sil není třeba, nelze ji upotřebiti na dosavadním místě jako učitelku.

Podáním z 31. ledna 1924 zažádala st-lka u min. pro Slov. podle vl. nař. č. 226/23, aby byla zpět přijata do svého předešlého zaměstnání a ustanovena ve V. Min. škol. rozhodnutím z 5. června 1925 nevyhovělo žádosti st-lky za trvalé ustanovení na stát. školách nebo ústavech ve smyslu cit. vl. nař. a ustanovilo podle § 9, odst. 1 a § 8 cit. nař., aby st-lka byla přeložena na trvalý odpočinek s platností ode dne 1. měsíce následujícího po tomto rozhodnutí. Min. vyzvalo svůj referát v Bratislavě, aby jí byly pens. požitky vyměřeny podle zásad § 6, odst. 1, zák. č. 269/20 a § 7 zák. č. 310/24, resp. podle zák. č. 287/24. Referát min. škol. v Bratislavě výnosem z 22. června 1925 sdělil st-lce, že min. škol. výnosem z 5. června 1925 nevyhovělo její žádosti za trvalé ustanovení ve smyslu vl. nař. č. 226/23, ale nařídilo, aby st-lka byla přeložena na trvalý odpočinek dnem 1. července 1926 podle § 9, odst. 1 a § 8 cit. nař. V důsledku toho přeložil referát st-lku podle § 9, odst. 1 a § 8 cit. nař. na trvalý odpočinek dnem 1. července 1925 a učinil současně opatření, aby st-lce byly vyměřeny pens. požitky podle zásad § 6, odst. 1 zák. čís. 259/20.

O stížnosti nss uvážil:

I. Odvodní spis žal. úřadu nejprve vytýká, že stížnost je vůbec nepřijatelná, poněvadž nař. výrok nepochází od referátu, nýbrž od min. Toto stanovisko žal. úřadu neshledal nss důvodným.

Jest pravda, že nař. výrok pochází od min. škol. a byl učiněn ve výn. tohoto min. z 5. června 1925, dále že stížností formálně napadený výnos referátu min. škol v Bratislavě z 22. června 1925 je pouhým intimátem shora uvedeného výnosu min. škol. a nikoliv samostatným rozhodnutím. Jelikož však podle konstantní judikatury nss-u — opírající se mimo jiné též o usnesení odborného pléna nss-u z 12. listopadu 1926 — referát min. škol. v Bratislavě není než místně elokovanou součástí min. samotného, takže min. škol. i bratislavský referát jeho jsou jedním úřadem, neshledal nss, že by stížnost, udávajíc za svůj předmět výnos referátu z 22. června 1925, byla s hlediska § 18, resp. 2 zák. o ss nepřijatelnou; naopak přijal nss stížnost — třeba směřuje formálně proti výnosu referátu — za stížnost podanou do rozhodnutí min. škol. z 5. června 1925. Tomu není na závadu, že usnesením nss-u z 8. září 1925 bylo o stížnosti zavedeno předběžné řízení s referátem bratislavským jakožto úřadem žal., když právě referát je organickou součástí min. škol.

II. Stížnost směřuje svými vývody také proti někdejšímu propuštění st-lčínů; v tomto směru je nepřijatelná.

Jest sice pravda, že ve smyslu § 2 zák. čís. 64/18 rozhodovati o eventuelním prozatímním dalším ponechání st-lky na místě, které za uh. vlády na stát. lidové škole zaujímal, spadalo do kompetence min. pro Slov., resp. jeho škol. referátu a nikoliv do kompetence škol. inspektorátu, který st-lce výměrem z 22. února 1919 sdělil, že ji na dosavadním místě nelze upotřebiti, a že tudíž uvedený výměr škol. inspektorátu nelze pokládati za právní moci schopné rozhodnutí. Jelikož však st-lka do onoho výměru inspektorátu apelátu na nadřízenou instanci nepodala, zmeškala v tomto směru pořad správních stolic a nemůže se tudíž nss podle § 5 svého zák. zabývati oněmi vývody stížnosti, které se zaměstnávají oním propuštěním ze služby.

III. — — — — —

IV. Naopak mohl nss jenom zkoumati, zda výrok nař. rozhodnutí, že se nevyhoyuje žádosti st-lčíně za trvalé ustanovení, je ve shodě se zákonem.

Tu pak vyslovil nss opět, tak na př. v nál. Boh. 5939/26 adm., právní názor, že vl. nař. č. 226/23 nezakládá vůbec právního nároku na trvalé ustanovení, nýbrž že je ponecháno úplně volné úvaze min. škol. (§ 5), zda žadatele — třeba splňuje podmínky §§ 1 a 2 nař. č. 226/23 — chce ustanoviti ve službě čsl. nebo nikoliv. Je-li tomu tak, pak nelze však v tom, že žal. úřad st-lku trvale neustanovil, spatřovati porušení jejího subj. práva ve smyslu § 2 zák. o ss a je stížnost v tomto směru bezdůvodnou.

V. Nebyla-li st-lka min-em trvale ustanovena, nemohla vůči čsl. státu, jehož zaměstnankyní nikdy nebyla, míti jiný nárok než nárok na případné pensionování podle §§ 9 a 8 nař. č. 226/23. Toto pensionování bylo také vysloveno a nemohlo tímto pensionováním samým o sobě právo st-lčino býti porušeno.